

[Niels Petersen.]
uforstyrret af disse Trafikmidler. Og vi har Pladsen liggende, hvorfor da ikke søge at faa den indrettet paa en formaalstjænlig Maade?

Jeg tillader mig derfor at forespørge, om den højtærede Indenrigsminister ikke vil være betænkt paa at søge Ridebanen forvandlet til, hvad jeg vil kalde en „Folkets Plads“ her i Storbyen; Bekostningerne derved behøver sikkert ikke at være særlig store.

Chr. Ernst Christensen: I Fjor talte jeg ved Finanslovsforslagets første Behandling om det ønskelige i at finde en Anvendelse for Augustenborg Slot og, hvis det ikke var Mulighed for en anden Anvendelse, da at bruge det til Oprettelse af et Sindsygehospital, ikke, fordi vi mente, at denne Anvendelse var ideel — vi ønskede vel enhver anden, hvis det var muligt —, men fordi det nu efter saa lang Tids Forløb vel var den eneste, der var Sandsynlighed for kunde blive realiseret. Fra Augustenborg Byraad var der allerede sket Henvendelse i samme Retning, og alt dette resulterede i, at der blev nedsat et sagskyndigt Udvalg for at overveje Mulighederne for Slottets Anvendelse til sindssyge.

Dette Udvalg har nu afsluttet sit Arbejde og afgivet Betænkning, der gaar ud paa, at Slottet findes anvendeligt til dette Formaal, saaledes at der dels i de bestaaende Bygninger og dels ved Opførelse af nye Bygninger bliver indrettet et Sindsygehospital baade for Mænd og Kvinder. Den højtærede Statsminister har i Trontalen omtalt disse Forhold, og da der er Pladsmangel paa Sindsygehospitalerne, saaledes at de almindelige Sygehuse maa optage disse farlige Patienter, forventer vi, at Sagen vil blive gennemført, naar de derhen hørende Overvejelser er endt.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Schmidt i Anledning af hans Tale ved Finanslovbehandlingen. Det ærede Medlem talte om Forholdet til den tyske Nabo, kulturelt og økonomisk, at Danmark før Selvhævdelsens Skyld for 150 Aar siden betraadte en anden Vej overfor Tyskland, lukkede af for den tyske Kultur. Jeg tror ikke, at man kan paastaa dette; Forholdet var et andet: Hertugdømmernes frit svævende Stilling mellem Nord og Syd, der gav sig det mærkelige og for Danmark skæbnesvangre Udtryk, at Holsten, der var Medlem af det tyske Forbund, var nøje sammenknyttet med Slesvig, der hørte og altid

havde hørt under den danske Krone, og begge forenet under Helstaten.

Denne mærkelige Stilling var efterhaanden ved Tidens Udvikling blevet uholdbar. Historien gik videre. Med Napoleonkrigenes Afslutning var den tyske Nationalbølge gaaet mod Nord over Elben og havde grebet de Kredse, der stod Kieler-Universitetet nær; Dahlmanns og Falcks Arbejde begyndte at vise Resultat. Frederik den Sjette havde, tvunget af den økonomiske Situation, angrebet Skatteprivilegierne, og det stærkeste Baand, der havde holdt den uensartede Helstat sammen, det mægtige Interessesfællesskab mellem den indflydelsesrige holstenske Adel og den danske Enevoldskonge, brast. I Stændersalen stod de to Modstandere for første Gang personlig overfor hinanden, fra begge Sider pressede Begivenhederne paa, og Afgørelsen maatte og skulde komme, og Resultatet blev Sammenstødene i 1848 og 64.

For første Gang gennem lange Tider søgte den danske Regering fra Begyndelsen af det 19de Aarhundrede at gøre sin Pligt overfor den danske Befolkning i Nordslesvig, men naturligvis øvede disse Begivenheder, der hidførte en Løsning af Spørgsmaalet med Sværd i Haand, Indflydelse paa de to Folks og Kulturers Stilling overfor hinanden.

Fra 1864 til 1920 var dansk Kultur stængt ude fra Nordslesvig; der var stænget og dæmmet op alle Vegne, hvor Strømmene søgte at bane sig Vej Syd paa fra det gamle Land; jeg skal slet ikke komme ind paa at drage nogen Sammenligning imellem de to Mindretals Stilling. Det ærede Medlem, der jo ikke var enig i den første Politik, men ønskede, skal vi sige, en Opsugningspolitik, ved jo, hvor trangt det var i Nordslesvig, hvor vi var forfulgt fra Daaben til Døden, fra Skolen til Skyttegraven.

Vi maatte være dummere og daarligere end tilladeligt, hvis vi ikke bar os anderledes ad nu. Og det har vi ogsaa tilstrækkelig dokumenteret i vor kulturelle Politik overfor Mindretal i Kirke og Skole og overalt. Vi ønsker at staa i et godt Forhold til Nabo-staten mod Syd og har ingen Grund til at lukke af for tysk Kultur. Vi faar, hvad der er naturligt, Impulser Syd fra; og vi giver Impulser igen. Grundtvigs Navn er kendt og skattet i Tyskland, og hans Skoletanker har slaaet Rod i betydelige Kredse af det tyske Folk, der ad den Vej søger fremad og opad efter Nederlaget.

Vi har ogsaa tidt og ofte udtrykt vor Beredvillighed til Samarbejde, naar det kan ske paa loyalt Grundlag. Ved Fredsmødet i Kiel talte vore Repræsentanter i denne